

↳ Vörös István

Variációk Kemény István *Varjú* című versére

*„Tizenhét éves koráig az ember
megszereti a varjút,
de amit addig elkövet ellene,
csak egy hibátlan élettel
tehetné jóvá.”*

1
Egyéves koráig az ember
megutálja az anyatejet,
helyette az anyját kezdi el
szeretni, akit észre se
vett addig.

2
Kétéves koráig az ember
megszereti a beszédet,
nem érti a felnőttek
mért röhögnek össze,
ha a legfontosabb
dolgokról beszél.

6
Hatéves koráig se
szereti meg az ember
a kelkáposztát, aztán
azt hiszi, büntetésül
ezért adják iskolába.
Ott se a szag, se a tanárok
viselkedése nem cáfol
rá a gyanújára.

8
Nyolcéves koráig az ember
megszereti az olvasást.
Egy egész nyáriszünetbe
kerül, míg egy könyvön
végigrágja magát,
de jön a csoda, mert ott
és akkor a történet befejeződik.

9
Kilencéves koráig fél
az ember a kutyáktól.
Fehér agyaruk,
izzó, szőrös testük
átváltozik háziállattá.
És házsorrá, utcává, faluvá,
várossá a teljes világ.

10
Tízéves korára az ember
már jó néhány törött
poharat, tányért,
tönkretett játékot,
kinevetett mesét
tudhat maga mögött.
Kihullott fogát hiába
dobja utánuk engesztelő
ajándék gyanánt.

11
Tizenegy éves korára
az ember képes sorba
rakni a számokat,
és két egyes egymással
szembe fordított tükre
között ellát a végtelenig.

12
Tizenkét éves koráig az ember
megszereti a szexet, azt,
aminek a hírét se akarta
elhinni, mikor hétévesen
egy osztálytársa mesélt róla.
Már szereti, de még nem
ismeri. Vár.

14
Tizennégy éves korára
az ember újra megszereti
a szüleit, pedig föl
se tűnt neki, hogy korábban
ne szerette volna.

15
Tizenöt éves korában
az ember meggyűlöli
a vetélytársait, mert
fölfedezi, miben a legjobb
ő, ha ezeket az ármánykodókat
kihagyja a számításból.

16
Tizenhat éves korában
az ember meggyűlöli
a felnőtteket vagy
önmagát, attól függően,
kiben ismer rá kevésbé
magára.

17
Tizenhét éves koráig
a varjú megszereti az embert,
de a sok jót, amit
addig tett érte,
sose tudja már
kisírni fekete
tollal körülvelt
szeméből.

